

[Statsministeren.]

landet. Vi oplever i øjeblikket en sådan mindre gunstig indflydelse fra udlandet. Landbrugseksperten støder for enkelte varer på voksende vanskeligheder og vil i almindelighed næppe kunne øges. Samtidig er der eller har der været mærkbare opgangstendenser for råvarepriserne. Vi ved, at det er udtryk for sund økonomi, at erhvervene i en sådan situation fremskynder importen, og det er da af betydning, at samfundet råder over en valutareserve, der er stor nok til, at man kan finansiere den fremskynede råvareimport. En sådan valutareserve råder vi heldigvis over i 1964.

Det ville imidlertid naturligvis være forkert at lukke øjnene for, at der også i den indre økonomiske udvikling er faktorer, der presser for stærkt på. Det er i denne situation heldigt for landet, at regeringen fastholdt den bundne opsparring, at regeringen gennemførte lovforslagene om afgiftshøjelser, samt at der er sket en udsættelse af nye offentlige byggearbejders igangsættelse. Havde regeringen fulgt oppositionens perspektivløse og selvopgivende økonomiske politik, ville det indre økonomiske pres i dag have været af en helt anderledes alvorlig karakter. Det er indlysende, at situationen må indebære en opfordring til alle om at vise tilbageholdenhed med krav om indkomster, priser og avancer. Jeg benytter gerne lejligheden til at understrege dette så stærkt.

Inden jeg går over til at gøre enkelte bemærkninger til de ærede ordføreres taler i går, vil jeg knytte en kommentar til det lovgivningsarbejde, der er udført, siden folketinget åbnede den 1. oktober i fjor.

Jeg forstod dengang på oppositionens holdning, som den kom til udtryk på forskellig vis under åbningsdebatten, at man var mest tilbøjelig til at finde, at regeringens politik var alt for energisk, og at oplægget til lovgivning, der skulle gennemføres, var for omfattende. Især betvivlede man regeringens evne til at lede samarbejdet om lovgivningen. Man anbefalede i stedet for, mest kraftigt fra konservativ side, at arbejdet skulle afbrydes, endskønt det var i utide, og et valg udskrives. Regeringen nægtede at give efter for dette utidige pres. Vi fandt, at arbejdet skulle gøres først, og

vi påtog os ansvaret for, at det ville blive gjort.

Nu, da vi står ved lovgivningsarbejdets afslutning, vil ingen bestride, at regeringen formåede at lede folketingsarbejdet, så at gode arbejdsresultater er opnået. Når det ærede medlem hr. Poul Møller i går antydede, at regeringen havde rekord i at „sidde“, er det kun et forsøg på med en slidt floskel at dække over, at det i vurderingen af arbejdsmulighederne var regeringen, der fik ret, og oppositionen uret, for derved at skjule, at det i denne samling var regeringens holdning, der bevirkede, at alle — jeg gentager alle — måtte beholde arbejdstøjet på, og at det var regeringens virksomhed, der sikrede, at vi nu kan henvise til, at tillægspensionen blev gennemført, at den fulde folkepension blev gennemført, at de nye linjer i byggepolitikken blev til virkelighed, at over 130 lovforslag blev gennemført, omhandlende samfundets mange områder. Dette svarer til samfundets og erhvervslivets interesser og til befolkningens tarv. Det svarer til, hvad folketingets anseelse og folkestyrets fremtid kan være tjent med.

Jeg skal derefter gøre nogle bemærkninger vedrørende nogle af de hovedproblemer, der blev fremdraget i de ærede ordføreres indlæg i debatten i går. Næsten alle de ærede ordførere strejfede ind over boligproblemet; det gjorde venstres ordfører, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, og det gjorde de konservatives ordfører, det ærede medlem hr. Poul Møller. Især det ærede medlem hr. Erik Eriksens fremstillinger på dette vigtige område undrede mig meget, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at stille det ærede medlem et par spørgsmål.

For det første beklagede det ærede medlem hr. Erik Eriksen boligbyggeriets omfang. Jeg er enig i, at boligbyggeriets omfang bør forøges, og jeg er sikker på, at det ærede medlem vil være enig med mig i, at det må ske ved at udvide byggekapaцитeten, bl.a. ved at industrialisere byggeriet; på anden måde kan det formentlig ikke gøres, og hurtigere, end byggekapaцитeten kan forøges, kan boligbyggeriet vel heller ikke forøges ret meget. Men er det undsluppet det ærede medlems opmærksomhed,